

TVARY VĚCÍ

Obrazová skutečnost je pomyslný svět, trvá a je dána jen tvarem. Více než popis a více než určení prostoru je způsob, jenž činí na prázdnotě něco a z mála mnoho, jenž svádí plynoucí mohutnosti v místo činu, živou sílu v působení.

Vznikající obraz poprvé se pohne křivkou, jež stoupá a náhle klesne z potřeby spádu představy, tepu vroucnosti a lyrické tíže.

Sklenice, kterou vidíš, je určena plochami dokonale křivými. Vnitřek je kužel na vrchol postavený, sleduj jeho plášť, souvislost kruhů menších a menších, jejich uzavřenost.

Jestliže nádoby užíváš a jestliže si na ni vzpomeneš, zastřeš tyto její dokonalosti směřující dvakrát k nekonečnu posláním, skloníš je k účelu jako slovo, jež je jménem a slouží k dorozumění. Pak ta věc bude více sklenicí a méně broušeným sklem, více dílem a méně zpracovanou hmotou.

Kdybys byl malířem, vytvořil bys jinou sklenici na ose básně, číře a příznačně pro svoji žízeň.

Ale nikdo není sám, nic není samo a každá původnost zázračných dětí páchne zapomenutou všedností. Co bych si přimýšlel, mohu-li méně, než musím.

Řád, pravda doby, veliké jako stěhování národů a jako genesis, je vítr, jímž se hýbe všechna současnost dosud stmělá stínem civilizace. Z jejího vření seskupují se zákonné tvary jako krystal z roztoku. To nebo ono, ale hranice určitelnosti nemůže býti překročena beze škody. Podstata a její jev jsou určeny jedno druhým. V tom smyslu zajisté není tvar pouhý směr ploch a čar, ale rozloha, sklad, poměrnost a souhrn jejich znaků.